

पत्राउ परेका जुवाडेलाई पाँच दिन हिरासतमा राखिने भएको छ । उनीहरूलाई शुक्रबार मुलुकी अपराध संहिता २०७४ अन्तर्गत जुवा कसुसमा अनुसन्धानको लागि जिल्ला प्रशासन कार्यालय भापाबाट पाँच दिनको म्याद लिइएको जिल्ला प्रहरी कार्यालयले जनाएको छ ।

सम्पादकीय

उद्योगको समस्या बुझौं

देशका उत्पादनमूलक केही प्रमुख उद्योगहरू धमाधम बन्द हुन थालेका छन् । विद्युत् प्राधिकरणले लाइन काटेपछि पञ्चकन्या ग्रुपका भैरहवा प्लान्टका सबै उद्योग बन्द भएका छन् भने अर्घाखाँची सिमेन्ट, शिवम सिमेन्ट, रिलायन्स स्पिनिङ मिल्सलगायत २५ वटा उद्योगको लाइन काटिएको छ । लाइन काटिएपछि उद्योगहरू बन्द हुँदा हजारौं कामदारहरूको रोजगारी पनि सत्तटमा परेको हो ।

यीमध्ये कतिपय उद्योगको उत्पादनबाट देश आत्मनिर्भर भएको छ भने कतिपयको उत्पादन विदेश निर्यातसमेत हुन्छ । यस्ता उद्योग महसुल विवादकै कारण बन्द हुन पुगे भने त्यो राष्ट्रिय अर्थतन्त्रकै लागि दुर्भाग्य हुनेछ । साथै, सरकारले उद्योगप्रति यस्तो व्यवहार गर्ने देशमा वैदेशिक लगानी भित्रिने त कल्पना पनि गर्न सकिँदैन ।

प्राधिकरणले उतिबेलाको बक्यौता महसुल उद्योगहरूले नतिरेकाले विद्युत् आपूर्ति बन्द गरेको जनाएको छ । उद्यमीहरूले भने प्राधिकरणले उद्योगहरूले गरेको विद्युत् खपतको विश्वसनीय अक्त नै देखाउन नसकेको भन्दै तोकिएको महसुल रकम भुक्तान गर्न नसकिने अडान राखेका छन् ।

डेडिकेटेड तथा ट्रंक लाइनको महसुलसम्बन्धी विवाद नयाँ भने होइन । यसको थालनी २०७५ सालबाटै हुनथालेको हो भने सरकारले विवाद सल्टाउनका लागि २०८० सालमा सर्वोच्च अदालतका पूर्वन्यायाधीश गिरीशचन्द्र लालको अध्यक्षतामा समितिसमेत गठन गरेको थियो । उतिबेलाको सरकारले लाल समितिको सुझावहरू कार्यान्वयन गर्ने निर्णय गरेपछि विवाद सायम् भएको हो ।

कुनै के कारणले हो लाल समितिको सुझाव कार्यान्वयन हुन सकेन र विवाद कायमै रह्यो । कतिपय उद्योगहरूका तर्फबाट दिइएको मुद्दा सर्वोच्च अदालतमा विचाराधीन छ । यस्तो अवस्थामा उद्योगहरूलाई दिइआएको बिजुलीको लाइन काट्दा पर्सनसमे द्रुगामी असरका सम्बन्धमा सरकार गम्भीर नहुनु दुःखद विडम्बना हो ।

अहिलेको आर्थिक, राजनीतिक र सामाजिक अवस्था एवं परिस्थितिमा यसरी उद्योगहरू बन्द गराउनु सरकारकै लागि पनि प्रत्युत्पादक हुने देखिन्छ । उद्योगहरू बन्द गर्न बाध्य उद्यमीहरू त अरू धन्दामा लाग्नु वा विदेशमा लगानी गरेर कारोबार चलाउन पनि सक्नुन् तर तिनमा आश्रित कामदारहरूको भने आजीविका नै बन्द हुनेछ ।

जीविकोपार्जनमा प्रहार भएका हजारौं श्रमिक सडकमा आए भने के हुन्छ ? लाइन काटिएका उद्योगहरू सधैँका लागि बन्द भए भने देशको अर्थतन्त्रमा कति नकारात्मक प्रभाव पर्छ ? यसैले सरकार आफ्नो दायित्वप्रति बढी नै सजग र गम्भीर हुनु जरुरी देखिन्छ ।

• डा.शोभाकर पराजुली

निर्यातिले हिकारिएको गहिरो चोट बोकेर यतिबेला देश फेरि एउटा अलमलमा फसिरहेको छ, निर्वाचन हुन्छ अनि निर्वाचन हुँदैन । योसँगै गाँसिएको अर्को मलमल हो, संसद् पुनर्स्थापना गर्नु पर्छ/हुनु पर्छ वा नगर्नु/हुनु पर्दैन । इतिहासमा यति धेरै लामो अलमल र अनिश्चितताको चक्रमा नेपाल सायदै थियो । एकातिर दलविहीनताको परिस्थितिले राष्ट्रसञ्चालन प्रणाली च्यापिएको छ भने अर्कोतिर अन्तरिम सरकार निर्वाचनको बोझमा । यो गज्जगोल र लथालिङ्ग देशमा परिस्थिति क्षणमै के-कस्तो भइदिन्छ त्यो कसैलाई थाहा छैन । हामी अहिले यस्तो अंधारो अन्योलग्रस्त दोबाटोमा छौं ।

यो परिस्थिति कसरी आयो, कसले यस्तो गरायो ? भन्ने अन्तहीन र तर्कहीन बहस गरेर फेरि अब मुलुक र राजनीतिलाई अलमल्याउने समय छैन । समयले धेरै नेटो काटिसकेको छ । गत भदौ २३ र २४ गते देशमा जुन प्रकारको राजनीतिक प्रलय आयो र त्यसले सबैतिर तहसनहस पारिदियो, त्यसका अन्तर्ग बिस्तारै खुल्दै जालान् । रहस्यका पर्दा बिस्तारै उघारिँदै जालान् । तथापि अहिलेको समय भनेको धैर्य, संयम, समन्वय, सहकार्य र सहअस्तत्वको स्वीकार्य मात्रै हो । यसैले हामीलाई निकासको त्यो बाटोसम्म डोन्याउन सक्छ, जहाँ फागुन २१ गते देशमा आमचुनावको घोषणा गरिएको छ ।

अहिलेकै संवैधानिक व्यवस्था अनुसार त्यो चुनावमा भाग लिने भनेका राजनीतिक दल नै हुन् । निर्दलीय वा 'स्वतन्त्र' हरूको वैयक्तिक

अधिकार त छँदै छ । अहिले तिनै राजनीतिक दलहरू नै चुनाव वा प्रतिनिधि सभाको पुनर्स्थापनाको अलमलमा अलमलिइरहेका छन् । एक प्रकारले भन्ने हो, यो अलमल नै अहिलेको परिस्थितिमा बेकारको छ । यद्यपि प्रतिनिधि सभाको विघटनविरुद्ध अहिले सर्वोच्च अदालतमा समेत सुनुवाइ सुरु भएको छ । त्यसको औचित्य पुष्टि सर्वोच्चले पक्कै पनि गर्ने नै छ । अहिले त्यसबारे अदालत बाहिर व्यर्थको बहस जसरी पनि छैन । तथापि आफैँ जलेर खरानी भएको न्यायालयले देशको एउटा जटिल मुद्दामा सुनुवाइ सुरु गरेको यो सकारात्मक हो । न्यायालयलाई प्रभावित पार्ने गरी अहिले कसैले केही गर्नु हुँदैन ।

देशका सबैभन्दा ठुला दल मिलेर बनाएको साभेदारी सरकार आन्दोलनका ३६ घण्टामै ढल्यो । परिस्थितिको यो सबैभन्दा नमिठो सत्यलाई अहिलेसम्म पनि ती दलहरूले स्वीकार्न सकेका छैनन् । यो नै आन्दोलनबाट विस्थापित दलहरूले जान/अन्जानमै गरेको एउटा ठुलो भूल हो । जबसम्म कुनै पनि क्रान्ति, आन्दोलन वा विद्रोहको स्वीकारोक्ति हुँदैन अनि निकासका बाटाहरू त्यसै त्यसै ढाकिन्छन् । त्यस्तै अलमलले निकास आफैँभित्र थुनिन्छ । अहिलेको अवस्था त्यति मात्रै हो । त्यो बेला सत्ता समालेका मध्ये मुख्य सत्ता नेतृत्व गरेको दल नेकपा एमालेले चुनावमा नजाने भनिरहेको छ । अर्को ठुलो दल नेपाली कांग्रेस पुनर्स्थापना भए संसद् पनि वा नभए चुनाव पनि... भनेर दोबाटोको अन्तहीन प्रतीक्षामा छ । अरू दल पनि त्यस्तै अलमलका बिच गुजिरहेका छन् । चुनावको तयारीमा वा भनौँ चुनावी मैदानमा अहिलेसम्म कुनै पनि राजनीतिक दलहरूले पाइला अघि सारेका छैनन् ।

त्यो बेला सत्ता साभेदारी गरेका प्रमुख दलका हिसाबले कांग्रेस र एमालेले परिस्थितिका समान जिम्मेवार हुन् । यद्यपि सत्ता र सरकार

फरक कुरा हो । त्यसको अर्थ जिम्मेवारीबाट भाग्ने भनेको हुँदै होइन । सत्तामा कांग्रेस थियो तर सरकारको नेतृत्व एमालेसँग थियो । यसर्थ पनि ठुवैले अहिले आआफूलाई पानीमाथिको ओभानो बनाउने जुन प्रयास गरिरहेका छन्, आफैँमा आत्मघाती प्रयत्न हो । त्यसै गरी चुनावसम्म जाने बाटोमा जसरी दलहरू अमलमलिएका छन् यो भन्ने घातक छ । दलीय जीवनका लागि अनि राष्ट्र र राष्ट्रियताका निमित्त पनि यो अलमल उत्तिकै घातक छ । राजनीतिक अवचेतनले गाँजिएको सानो मात्रै अहङ्कारले पनि देशलाई कसरी खरानी बनाउन सक्छ भन्ने त हामीलाई त्यो आन्दोलनले छर्लङ्ग पारिसकेको छ । तैपनि देशका राजनीतिक दलले चेतैका छैनन् । सच्चिन होइन बरु सक्किन तयार रहेको भान अहिले पनि दिइरहेका छन् । नेपालको राजनीतिक इतिहास हेर्ने हो भने कांग्रेस इतिहासको सबैभन्दा पुरानो पार्टी हो । यो पार्टीसँग जति इतिहासका बयान छन्, सायदै आधुनिक राजनीतिक इतिहासका पानामा त्यति शब्दाक्षर नहुन सक्छन् । त्यस कारण पनि देशमा जे जस्तो परिस्थिति आइलाग्छ सबैभन्दा पहिला कांग्रेस नै जिम्मेवार हुनु पर्छ । उसले नै त्यसको जिम्मेवारी लिनु पर्छ । यो कतै लेखिएको छैन । अनि कतै कानुनमा उल्लेख गरिएको छैन । राजनीतिक दायित्व लेखिएका हुँदैनन्, ती दल र तिनको नेतृत्वले राष्ट्रपतिको आत्मबोधले सिद्ध गर्ने कुरा पनि हुन् । इतिहासका हरेक राजनीतिक सङ्कट, राष्ट्रिय राजनीतिक सङ्क्रमणकाल वन जस्तो जुकै निर्णायक मोडहरूमा पनि कांग्रेस यति धेरै अलमलिएको ऐतिहासिक क्षण लगभग छैनन्, जसरी अहिले कांग्रेसको दशा छ । एमालेसँग पनि त्यस्तै होलान्, अरू पुराना नयाँ पार्टीका अनुभव अलग अलग हुन सक्छन् । देशको राजनीतिक इतिहासमा प्रस्टसँग लेखिएको अनि देखिएको एउटा तथ्य के हो भने सङ्कटका यस्ता हरेक मोडमा राष्ट्रको नेतृत्व कांग्रेसले नै गर्दै आएको छ

। नेतृत्व भनेको मात्रै सरकार चलाउनु होइन । सत्ता अनि सरकारको नेतृत्व गर्नु होइन । त्यो भनेको परिस्थितिको जटिलतालाई कसरी पन्छाउने भन्ने हो । देशलाई कसरी अनिर्णयको बन्दीबाट मुक्त गर्ने भन्ने हो । सङ्कटको समाधानतिर कसरी सबै पक्षलाई समालेर वा समेटेर अघि बढाउन सकिन्छ भन्ने हो । २००७ सालदेखि २०६२/६३ र संविधान जारी हुँदा २०७२ सालसम्मका ऐतिहासिक राजनीतिक परिवर्तनमा कांग्रेस नै अग्रणी भूमिकामा छ । कतिपय अवस्थामा सत्ता वा सरकारमा रहेर अनि कतिपय अवस्थामा बाहिरै रहेर । परिस्थितिले अहिले पनि कांग्रेसको त्यही विम्बलाई खोजिरहेको छ । कांग्रेसको त्यही भूमिका अहिलेको सङ्कट समाधानको सही बाटो हुन सक्छ यसमा कुनै दुईमतै छैन । त्यसका लागि कांग्रेस आफैँमा जिम्मेवार भएर अघि आउनु पर्छ । पार्टी नेतृत्वले त्यसको लागि आँट गर्नु पर्छ, वा आँट गर्ने नेतृत्व ल्याउनु पर्छ । त्यो भनेको अहिले सबैलाई कसरी मिलाएर अगाडि लैजान सकिन्छ भन्ने हो । परिस्थितिवश देशमा अहिले अन्तरिम सरकार छ । चुनावको मुख्य दायित्व बोकेको यो सरकारसँग अनेकन अपेक्षा पनि गाँसिएका होलान् तर सरकारले यो प्रस्ट पार्नु पर्छ कि अहिलेको सबै शक्ति भनेको चुनावमै केन्द्रित गर्ने हो । बाँकी काम त्यसपछि आउने सरकारले गर्छ । किनकि अब फेरि हाम्रो सरकार हामीले नै चुन्ने हो । त्यो भनेको जसले भदौ २३ र २४ को आन्दोलन गऱ्यो । एक तिहाइ मतदाता उनै जेनजीहरू नै हुने छन्, जसले परिवर्तन चाहेका थिए । अर्को एउटा अकाद्य सत्य भनेको चुनाव भनेको सरकारले मात्रै गराउने होइन वा चुनाव गराउने दायित्व भनेको निर्वाचन आयोगको मात्रै हुँदै होइन । बहुदलीय-संसदीय प्रणालीमा चुनाव गराउने वा चुनावी वातावरण बनाउने पहिलो दायित्व भनेको राजनीतिक दलहरूको नै हो । यो वा त्यो बहानामा कुनै पनि राजनीतिक दल भाग्न

पाउँदैनन् । सरकारले सुरक्षाको ग्यारेन्टी गर्न सकेन, दलहरूलाई भरोसामा ल्याउन सकेन वा आयोगले चुनावी वातावरण बनाइदिएन, उसको तयारी पुगेन भन्ने जस्ता परम्परागत आरोप अनि वहाना गरेर दलहरू चुनावबाट भाग्न पाउँदैनन् ।

सबैभन्दा धेरै चुनाव चाहिएको भनेको राजनीतिक दललाई नै हो । जनताले एक पटक अविश्वास गरिसकेपछि फेरि ताजा र नयाँ जनान्देश नै लोकतन्त्रको सबैभन्दा उत्तम विकल्प हो अनि लोकतन्त्रको सुन्दर अभ्यास पनि । अभै पनि केही बिग्रेको छैन । फागुन २१ नभए केही महिनापछि अन्ततः चुनाव गर्ने नै हो, हुने नै हो । त्यो बेला पनि जनताको घरदैलो पुग्नै पर्छ । त्यतिञ्जेल धेरै नै ढिला भइसकेको हुनेछ । देश अफ घोर अन्योलपूर्ण भइखालोमा जाने छ । तसर्थ अहिले जिम्मेवार राजनीतिक दलहरूले गर्ने भनेकै चुनावी तयारी हो । सरकारले चुनाव गराउन नसके कुत्रै छैन । दलहरू आजैका दिनदेखि चुनावी मैदानमा उत्रिए भने सरकारलाई पनि चुनाव गराउन कुरै लाग्छ । चुनावको माहोल बनाउने भनेको दलहरू आफैँले हो । त्यसका लागि सबैभन्दा पहिला कांग्रेस-एमाले जस्ता जिम्मेवार दल समन्वय र सहकार्यको वातावरण बनाउन लाग्नु पर्छ । त्यसको अगुवाइ उनीहरूले गर्नु ।

अभै धेरै केही बिग्रिसकेको छैन, जनताका अपेक्षा पूरा गर्न नसक्दा वा सत्ता अनि शक्ति उन्मादमा उनीहरूसँग गरेका वाचाहरू भुल्दा अनि नागरिकको भावनाको अवमूल्यन गर्दा नै त्यसको परिणाम आज देशले भुक्तान गर्न परिरहेको छ । त्यसको मुख्य जिम्मेवार भनेकै थिने दलहरू हुन् । जनताले माफी दिन्छन्, तर क्षमा याचनाका लागि दलहरूले ढिला नगर्नु । जनताको घरदैलोमा पुगेर उनीहरूका अधि आत्मसमीक्षा अनि आत्मालोचना र राजनीतिक प्रायश्चित्तका लागि फागुन २१ को चुनावभन्दा उत्तम साझत अर्को हुन सक्दैन ।

पवित्र माटोमा विषादीको प्रयोग

पर्छ भनेर किसानले सरकारसँग गर्ने माग नै आत्मघाती छ । यो मागले हामीलाई परनिर्भरता र वातावरणीय क्षतिको दुष्प्रक्रबाट बाहिर निस्कन दिँदैन । जब हामी रासायनिक मल माग्छौं, तब हामी थप विष र थप परनिर्भरताका लागि बाटो खोलिरहेका हुन्छौं । किसानको उत्पादन स्वस्थ नभएपछि उपभोक्ता-जनता अस्वस्थ हुने नै भए । विडम्बना त के छ भने, सरकारले मलमा गरेको अनुदानभन्दा कैयौं गुणा बढी पैसा विषादीको प्रयोगका कारण उपभोक्ताको

देशी अस्वस्थ भइरहेको कुरा थाहै नपाएको कि बुझ्न पचाइएको होला !

हाम्रा किसानले अन्धाधुन्ध रूपमा प्रयोग गर्ने गरेको रासायनिक मलले माटोको प्राज्ञारिक पदार्थ (जुन स्वस्थ माटोका लागि दुईदेखि पाँच प्रतिशत हुनु पर्छ) र लाखौं सूक्ष्म जीवलाई नष्ट गर्दै छ, जसले गर्दा माटो अम्लीय बनेर बाँधो हुँदै गएको छ । अहिले मलबिना बाली नै नहुने अवस्था आउनुको मुख्य कारण यही रासायनिक मलको प्रयोग गर्ने बानी नै हो ।

‘माटो जोगाऊँ, मल आफैँ बनाऊँ’ बिउ जोगाऊँ, आफ्नो स्वास्थ्य बचाऊँ” अभियान सुरु गर्नेपर्ने भएको छ ।

यसका लागि अब हामीले हाम्रै स्थानीय रैथाने बिउ र कम्पोस्ट तथा प्राज्ञारिक मल, भोल मलको शक्तिलाई पुनर्स्थापित गर्नु पर्छ । मानव मलको प्रयोग पनि गर्न सकिन्छ । गाईवस्तुको गोबर, भारपात र भान्साको फोहोरबाट बन्ने प्राज्ञारिक मलले माटोलाई चाहिने सबै पोषक तत्व दिन्छ,

सुरक्षाको ग्यारेन्टी गर्नु हो । नेपालको मध्य पहाड वा केही हिमाली भेगका किसानले रासायनिक मलको प्रयोग छाडेर प्राज्ञारिक कृषि अपनाउँदा उच्च गुणस्तरको उत्पादन प्राप्त

गरेको र उनीहरूको जीवनस्तरसमेत सुधारिएको उदाहरणले यो परिवर्तन सम्भव छ भन्ने पुष्टि गर्छन् । यसका लागि ठुलो वैदेशिक सहयोग वा जटिल प्रविधि होइन, केवल परम्परागत ज्ञान, पाका किसानका अनुभवको प्रचारसँगै सरकारी इच्छाशक्तिको खाँचो छ ।

अबका दिनमा सरकारले मलमा अनुदान दिएर किसानलाई परनिर्भर बनाउने नीति तुरुन्त त्याग्नु पर्छ । उक्त बजेट प्राज्ञारिक कृषि, रैथाने बिउ संरक्षण तथा स्थानीय मल उद्योग स्थापनामा लगाउनु पर्छ । केन्द्र सरकारको नीति र निर्देशनमा स्थानीय सरकारले यो काम गर्न सक्छन् ।

प्रत्येक स्थानीय तहमा प्राज्ञारिक कृषि प्रसार केन्द्र स्थापना गरी माटो परीक्षण, जैविक मल उत्पादनको तालिम तथा प्राज्ञारिक उत्पादनलाई बजारसँग जोड्ने कार्यमा यो अनुदानको रकम खर्च गरिनु पर्छ । जीवनदाता किसानले पनि आफ्नो माटो, स्वास्थ्य र भविष्यको हितमा आत्मघाती माग त्याग्नु पर्छ ।

जब हामी हाम्रै बिउ र हाम्रै मल प्रयोग गर्छौं, तब मात्र हाम्रो माटो जोगिन्छ र हामी स्वस्थ जीवन बाँचिरहेका हुन्छौं । यो परिवर्तनको जिम्मा उपभोक्ताको पनि हो । उपभोक्ताले जबसम्म रासायनिक मलले फलाएको सस्तो तर विषालु उत्पादनलाई बहिष्कार गर्दैनन् र प्राज्ञारिक उत्पादनको उच्चत मूल्य तिर्ने तयार हुँदैनन्, तबसम्म किसानलाई परिवर्तनका लागि प्रोत्साहन मिल्दैन ।

अबको सङ्घर्ष रासायनिक मलको उपलब्धताका लागि होइन, माटोको स्वाधीनता, आत्मनिर्भर जीवन र स्वस्थ पुस्ताको निर्माणका लागि हुनु पर्छ ।

नेपाली कृषि क्षेत्रको पीडा हरेक वर्ष बर्खे र हिउँदे बाली लगाउने बेलामा चर्कने रासायनिक मल र बिउको अभावसँगै सतहमा आउँछ । तथ्याङ्क भन्छ, सरकारले बर्सेनि २० अर्ब रुपियाँभन्दा बढी अनुदानसहितको रासायनिक मल आयातमा खर्च गर्छ तर पनि धेरै किसानका हात खाली नै रहन्छन् । आयातमा खर्च भएको यो ठुलो धनराशि राष्ट्रिय ढुकुटीको दोहन मात्र होइन; यो हाम्रो माटो, स्वास्थ्य र भविष्यमाथि भइरहेको घातक लगानी हो ।

सरकारको काम नेपाली माटो स्वस्थ बनाउनु हो । रैथाने बालीलाई जोगाउनु हो । यसका लागि नीति बनाएर कार्यान्वयन गरिनुपर्ने हो । त्यसो गर्नुको सट्टा, उत्पादन बढाउने नाममा रासायनिक मल आयात गरी माटो बिगारिएको छ । ‘हाइब्रिड बिउ’ भन्दै वातावरण प्रतिकूल बिउ ल्याएर स्थानीय बालीका रैथाने बिउ मार्न थालिएको छ । सरकारको काम र जनताको सन्तुष्टि-हाम्रो जस्तो कृषिप्रधान देशको पवित्र माटोमा गरिने अन्यायसँग जोडिनु महाभूल नै हो । यसले हाम्रो माटोको मौलिक गुण नष्ट गरी भविष्यमा हाम्रा जग्गा बाँधो रहने सम्भावना बढाएको छ । यसबाहेक मल आयातको टेन्डर प्रक्रियामा

हुने अनियमितता र भ्रष्टाचारले राजनीतिक तथा प्रशासनिक तहमा एउटा निहित स्वार्थ समूहसमेत सिर्जना गरेको छ जसले यो आत्मघाती चक्रलाई प्रोत्साहन र निरन्तरता दिइरहेको छ ।

सबैभन्दा महत्वपूर्ण कुरा-बर्सेनि ‘समयमै रासायनिक मल र बिउ उपलब्ध गराउनु

स्वास्थ्य उपचारमा (क्यान्सर, मिर्गौला फेल आदि) अप्रत्यक्ष रूपमा खर्च भइरहेको छ । यसको अर्थ, हामी अनुदान दिएर आफ्नो स्वास्थ्यलाई विष किन प्रोत्साहित गरिरहेका छौं । सरकार, किसानलाई मल, बिउ, विषादीको बन्दोबस्त गरिदिएर जाती हुने । किसान तिनैलाई प्रयोग गरेर अस्वस्थ खाद्य पदार्थ उत्पादन गरेर मक्ख पर्ने ! यसरी,

यता हाइब्रिड बिउले किसानको बिउ जोगाउने र छनोट गर्ने पुर्खौली अधिकार खोसेको छ, जसले हाम्रो कृषि-जैविक विविधताको भण्डारलाई पनि जोखिममा पारेको छ । रासायनिक विषाक्तताले गर्दा उत्पादित खाद्यान्नको पोषणयुक्त गुण घट्छ र यसले मानव स्वास्थ्यमा क्यान्सर जस्ता गम्भीर रोगको जोखिम बढाइरहेको छ । अब हामीले

माटोलाई जीवित राख्छ र यसले माटोको पानी धारण गर्ने क्षमता पनि बढाउँछ । यो मल प्रयोग गर्दा किसानको उत्पादन लागत घट्छ र देशको अर्बौ रुपियाँ विदेशमबाट जोगिन्छ । रैथाने बिउ स्थानीय वातावरण अनुकूल, रोग प्रतिरोधी र उच्च पोषणयुक्त हुन्छन् । सामुदायिक बिउ बैङ्कमार्फत यसको संरक्षण गर्नु भनेको दीर्घकालीन खाद्य

आजको राशिफल

 भनेको कुराको विपरीत अर्थ लाग्नसक्छ । स्वास्थ्यमा गडबडी भई कामकाजमा असर	 मिहिनेल गर्दा अधिक प्रगति हुनेछ । तर अरुको भलाइका लागि दीडपुप गर्नु पर्नेछ	 सामान हराउने वा चोरी हुने सम्भावना छ ।	 आज सुन्दर पहिर्नले व्यक्तित्वमा निखारता ल्याउनेछ । जोशजागर र हिम्मत पनि
 भगवानको आशीर्वादले भने काम बल्नसक्छ । लगनशीलताले विभिन्न अवसर दिलाउनेछ	 दैनिक कामहरू सन्तोषजनक ढंगले सम्पन्न हुनेछन् ।	 दैनिकी काममा चुनौतीको सामना गर्नुपर्ने । कतिपय राम्रा अवसरहरू प्राप्त हुनेछन् ।	 कला र गलाको प्रभाव बढ्नेछ । वैदेशिक कार्य पनि अधि बढ्नेछ ।
 रमाइलो यात्रा गर्ने अवसर प्राप्त हुनेछ । आकस्मिक धन लाभ हुनेछ ।	 आज सामाजिक तथा धार्मिक कार्यमा रूचि बढ्नेछ । नयाँ वस्त्र एवं अलङ्कारको प्राप्ति	 आज नयाँ र शुभ समाचार सुन्न पाइएला । मनमा हर्ष, उमङ्ग र उत्साह छाउनेछ ।	 सामाजिक क्षेत्रमा सफलता मिल्नेछ । गरेका कामबाट धेरैलाई फाइदा पुग्न सक्छ